

Paul Féval, fiul

Seria Fiul lui D'Artagnan

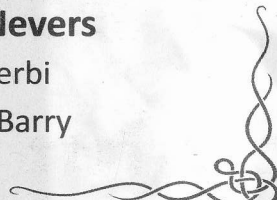
vol. 1 – Fiul lui D'Artagnan

vol. 2 – Bătrânețea lui Athos

Seria Gemenii lui Nevers

vol. 1 – Parcul cu cerbi

vol. 2 – Doamna du Barry

Paul Féval, fiul

**Doamna
du Barry**

Autor: Paul Féval, fiul

Titlu original: Les jumeaux de Nevers 2 – Madame du Barry

Titlu: Gemenii lui Nevers – Doamna du Barry

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

Redactare și adaptare: Oancea Aurel

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-675-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FÉVAL, PAUL, fiul

Gemenii lui Nevers : Doamna du Barry / Paul Féval, fiul.

- București : Dexon, 2017

ISBN 978-973-701-675-1

821.133.1

Capitolul 1

Din celule, în camera morții

Deși plecaseră de pe strada Saint-Médéric cam pe la miezul nopții, Henri și Romuald nu au fost întemnițați la Châtelet decât după ora șase dimineața; și asta, ca urmare a timpului pierdut pentru a fi conduși mai întâi la Bastilia, apoi la Vincennes.

Profitând de întârzierea cu care fuseseră încarcerati, ofițerul de pază la Parc-aux-Cerfs care, spre mai mare siguranță, ținuse să-i însoțească chiar el, se străduise din nou, în cursul drumului, să scoată de la ei câteva informații privind mobilul care-i îndemnase să-și comită fapta. Dar, ca și mai înainte, îi opuseseră o tăcere totală, pe care, cu toate insistențele lui, nu reuși să-i convingă s-o părăsească.

După eșecul încercării lor, Romuald redeveni repede stăpân pe sine și, aplecându-se la urechea prietenului său – încă clototind de furie – avusese timp să-i șoptească, mai înainte ca paznicii să-i despartă:

— Nici un cuvânt, Henri! Să nu le dezvălui nici numele tău, nici motivul agresiunii noastre!

— Și, mă rog, de ce n-aș spune cum mă cheamă?

— Orgoliosule! îi răspunsese vicontele, zâmbind în ciuda situației lor disperate. Pentru că o atare dezvăluire ar avea un mare răsunet, ale cărui consecințe s-ar răsfrânge în mod fatal asupra Blanchei și a Louisei, atingându-le mai mult ca oricând reputația. Or, este exact ceea ce tu și cu mine dorim să evităm cu orice preț, nu-i așa?

Se pare că gravitatea acestei recomandări fusese înțeleasă de către marchiz, căci există momente critice, în care și cei mai zăpăciți oameni pot căpăta mintea întortocheată a unor diplomați.

Așa încât, la puțină vreme după aceea, în câteva cuvinte rapide pe care reușiseră să le schimbe în timpul scurtei lor șederi

la postul de pază, tinerii noștri își comunicaseră gândurile și luaseră, de comun acord, hotărârea de a lăsa fără răspuns toate întrebările ce le-ar fi puse în legătură cu acel subiect, resemnându-se – pentru a suporta numai ei urmările faptelor lor – să treacă drept ceea ce se va găsi cu cale să fie luați.

De îndată ce ofițerul îi predase guvernatorului închisorii Châtelet, căruia i-i recomandă în mod cu totul special, aducându-i la cunoștință „oribila crimă“ de care se făcuseră vinovați, acesta dispuse să fie conduși la procurorul ce se ocupa de „criminali“, astfel încât să se treacă imediat la interogarea lor.

Procurorul, cu state vechi în tagma oamenilor legii, pe nume Eusèbe Papelard, era un bătrânel cu o figură destul de cumsecade, cu o minte îngustă, dar care încerca să-și dea aere de finețe și șiretenie, lăudându-se în dreapta și-n stânga că se pricepe să facă limpezi precum cristalul, chiar și cele mai obscure cazuri.

Când cei doi prizonieri intrară în cabinetul lui, în care tocmai venise și el, împreună cu grefierul, le aruncă o privire cercetătoare și, deși perspicacitatea îi era destul de relativă, nu-i fu greu, nici chiar lui, să-și dea seama că avea de a face cu niște gentilomi.

După un moment de tăcere, în cursul căruia continuă să-i examineze într-un mod ce se voia profund, i se adresă scribului:

— Hilaire Cornudet, îi voi interoga pe acești „domni“ – avea un anume respect față de nobilime – pregătește-te, așadar, să le consemnezi răspunsurile.

— Sunt gata, domnule procuror, răspunse grefierul, înmuindu-și pana în călimară și trasând, pentru a o proba, câteva linii pe o foaie de hârtie.

— Bine, atunci să începem. Mai întâi și-ntâi, domnilor, spune-ți-ne numele, prenumele, vârsta și rangul dumneavoastră...

Henri și Romuald rămaseră cu gurile închise.

— Ei bine, domnilor, nu m-ați auzit? insistă Eusèbe Papelard.

Tinerii făcură semn că da.

— Și nu vreți să răspundeți?

Tinerii făcură semn că nu.

— Atunci, declară magistratul, pricep despre ce-i vorba: țineți să nu se stie cine sunteți. Bine, bine, înțeleg asta: în situația în

care vă aflați, este îndeajuns de firesc să încercați să vă ascundeți identitatea. Dar nouă nu ne pasă. Vom sfârși oricum prin a o afla, fiți siguri.

Apoi, către grefier:

— Guvernatorul le-a dat deținuților numere?

— Treizeci și șase pentru acesta – răspunse scribul indicându-l pe Henri – și treizeci și șapte pentru acesta – adăugă arătându-l pe Romuald.

— Bun, ne ajunge pentru moment. Să trecem peste asta și să ajungem la alte întrebări. Dumneavoastră, domnule, spuse magistratul adresându-i-se marchizului, sunteți acuzat că ieri-seară, între orele unsprezece și miezul nopții, aflându-vă pe strada Saint-Médéric, în Versailles, i-ați atacat, cu spada în mână, pe rege și pe unui dintre prietenii săi, ducele d'Ayen, cu intenția de a-i ucide pe amândoi. Lucrurile sunt confirmate în raportul ofițerului gărzilor, care au fost îndeajuns de norocoase pentru a împiedica acel îngrozitor atentat – raport întocmit în conformitate cu spusele bravilor soldați, martori ai agresiunii... Recunoașteți faptele?

Henri se mulțumi să ridice din umeri.

— Le recunoașteți? Perfect! zise procurorul, vrând să ia gestul drept o afirmație. Așadar, acest punct nu mai trebuie să fie discutat... Acum e rândul dumneavoastră, domnule, continuă, vorbindu-i vicontelui. Sunteți acuzat că tot ieri, la aceeași oră și în același loc, ați atacat aceleași persoane, cu aceeași intenție. Recunoașteți și dumneavoastră faptul?

Drept orice răspuns, Romuald îl imită pe Henri.

— Din ce în ce mai bine, aprobă Eusèbe Papelard. Hilaire, consemnează că acuzații recunosc fără dificultate crima ce li se impută... Acum, să ne spuneți, și unul și celălalt, ce anume v-a împins să comiteți acest atentat.

— Domnule, se hotărî să pronunțe Romuald, vă prevenim că, orice ați face pentru a obține de la noi informații cu privire la ceea ce numiți „atentatul“ nostru, eforturile vă vor fi zadarnice. Suntem ferm decși să nu dezvăluim nimic în legătură cu motivele ce ne-au îndemnat să acționăm.

Hilaire Cornudet își ridică ochii spre a-l privi cu stupeoare, în vreme ce procurorul replică ciocănindu-și fruntea cu degetul:

— Aha! iată cel puțin un lucru limpede. Dar hotărârea dumneavoastră nu-mi displace: meritul meu în lămurirea acestui caz va fi cu atât mai mare. Mai întâi, în pofida costumelor de tâlhari din Abruzzi pe care le purtați, îmi dau seama, grație extraordinarei mele ușurințe de pătrundere a misterelor, că nu sunteți defel niște oameni de rând, de origine plebee, ceea ce mă duce imediat la concluzia că, nefiind oameni de nimic, trebuie să fiți, *a fortiori*¹, gentilomi. Asta-i clar. Or, fiind gentilomi, deduc, de asemenea, că dacă i-ați agresat pe Majestatea Sa și pe ducele d' Ayen, nu ați făcut-o, desigur, spre a-i jefui, așa ca niște simpli borfași. Cu atât mai mult cu cât aceia nu au deloc obiceiul de a folosi o sabie pentru a-și exercita respingătoarea meserie. În general, cu rare excepții, ei nu utilizează decât un cuțit bine ascuțit și de mici dimensiuni, pe care-l pot ascunde cu ușurință. Și asta e clar, sunteți de acord?

Păru că așteaptă o aprobare din partea tinerilor. Dar aceștia rămaseră nepăsători, așa încât continuă:

— Acum, să vedem ce mobil v-a condus la încercarea de a comite acest regicid? căci, evident, atacul dumneavoastră era îndreptat doar împotriva regelui și, dacă ați luptat împotriva ducelui, motivul este că întâmplarea a făcut ca el să se afle împreună cu suveranul... Nu se atentează la viața unui monarh decât în două cazuri: unul, pe care l-aș denumi „din cauză politică“, celălalt – cazul numit „din răzbunare“. Oare atentatul dumneavoastră se integrează în primul caz? Cu siguranță nu. La vârsta pe care o aveți, nu te ocupi de politică. Prin urmare, trebuie să-l încadrăm în categoria de răzbunare. Dar ce motiv aveți pentru a vă răzbuna pe suveran? Să căutăm!

Ajungând aici, Eusèbe Papelard se răsturnă într-un fotoliu, își încrucișă mâinile pe burtă și, ridicându-și ochii spre tavan, păru că se cufundă într-o profundă meditație.

1 *A fortiori* (lb. Latină) – cu atât mai mult. (n. red.)

Se scurseră cinci minute. Deodată magistratul tresări, reveni în prima sa poziție și exclamă:

— Am găsit! Și iată, fără nici cea mai mică îndoială, ce anume v-a înarmat brațul. Știm că prin tratatul din 10 februarie 1763, a cărui principală clauză a fost cedarea către Anglia a Canadei, a Cap-Breton-ului, a Mississippi-ului, a Grenadei, a insulei Dominique, a Senegalului și aproape a tuturor coloniilor franceze din India, știm, spun, că prin acest tratat, Louis XV și-a atras nemulțumirea multor familii franceze nobile și că unele dintre acestea, având o parte din patrimoniul lor, celelalte avându-l în întregime în acele regiuni îndepărtate, și-au văzut averea, primele – micșorată, cele din urmă – pierdută în totalitate. Nu sunteți cumva odraslele uneia din aceste familii și n-ați voit oare să-l pedepsiți pe rege pentru ceea ce părinții dumneavoastră consideră a fi o spoliere? Tare-mi vine să cred că da.

Auzind concluzia trasă de Eusèbe Papelard, Henri și Romuald, care se liniștiseră încă de la începutul acestei expuneri, își zâmbiră unul altuia. La asta se putea gândi un procuror: că puteai ucide pe cineva din interes material.

— Aha! vedeți c-am ghicit! strigă magistratul, pentru care – la fel ca ridicarea din umeri a tinerilor – acel zâmbet fu o aprobare a celor ce tocmai spusese. Asta e, nu-i așa? Chiar asta?...

Cei doi prieteni se feriră să-i declare că se înșală. Eroarea pe care o făcea le servea mult prea bine interesele pentru a i-o înlătura.

— *Ergo*², continuă Eusèbe Papelard, în ceea ce privește mobilul crimei, afacerea este acum cât se poate de limpede. Nu rămâne decât să vă aflăm numele. Dacă vreți, vom lăsa asta pe altă dată. Înainte de a vă supune unui nou interogatoriu, trebuie să consult lista ce enumeră toate numele familiilor care posedau proprietăți în teritoriile coloniale specificate de mine mai înainte. Și acum, Hilaire, du-te să-l chemi pe temnicerul de la „Palat“, unde, datorită rangurilor lor, acești domni au dreptul de a fi găzduiți.

„Palatul“ – numit astfel în derâdere – era clădirea rezervată gentilomilor și nu era altceva decât fosta sală a gărzilor, ale cărei

2 *Ergo* (lb. latină) – deci, prin urmare. (n. red.)

ferestre fuseseră zidite și care fusese divizată în celule, printr-un mare număr de pereți despărțitori groși.

Grefierul lipsi câteva minute și reapăru însoțit de un individ înalt, cu trăsături grosolane și de o urâtenie respingătoare. De centură îi atârna – ca un însemn al funcției sale – o enormă legătură de chei.

La cea mai mică mișcare a lui, acestea se ciocneau puternic, producând un sunet sinistru, pe care nu-l puteai auzi fără să te-nfiori.

Cerberul purta numele de Schlick, nume ce-i indica naționalitatea. Era, într-adevăr, un fost sergent din regimentul regal german, căruia i se dăduse acea slujbă datorită brutalității sale și totalei insensibilități față de necazurile semenilor săi.

Vederea lui le produse lui Henri și lui Romuald o puternică repulsie. Niciodată, până atunci, nu le fusese dat să vadă o ființă umană cu o înfățișare atât de respingătoare.

— Schlick, i se adresă Eusèbe Papelard, îi vei conduce pe acești deținuți în prevenție la „Palat“ Au celulele treizeci și șase și treizeci și șapte.

— Bine, domnule procuror, răspuse Schlick. La ce tarif sunt?

— Ah! ai dreptate, uitasem. Hilaire, arată-le pancarta. Vor indica ei înșiși tariful la care vor să fie încadrați.

Grefierul desprinsese de pe perete, unde era agățat, un cartonaș pătrat pe care era lipită o foaie de hârtie tipărită și-l puse sub nasul tinerilor. Aceștia citiră cele de mai jos:

Prizonierii sunt obligați să plătească, pentru fiecare zi de douăzeci și patru de ore, un drept de găzduire sau întemnițare al cărui tarif este stabilit, în conformitate cu decizia din 9 aprilie 1425, după cum urmează:

— un marchiz	cincisprezece livre ³
— un conte	zece livre

³ *Livră*: monedă a cărei valoare a variat potrivit locului și epocii și a fost înlocuită de franci. (n. red.)

— cavaler cu drept de a alcătui o banieră ⁴ ,	
sau un scutier	douăzeci de soli ⁵
— un simplu nobil	cinci soli
— un lombard	douăzeci și doi de denieri ⁶
— un evreu	unsprezece soli
— orice alt prizonier	opt denieri

În plus, toți, fără nici o deosebire, trebuie să plătească săptămânal patru denieri pentru pat, și încă doi pentru locul pe care-l ocupă.

Când terminară de citit, tinerii rămaseră tăcuți. Nu aveau nici un sol asupra lor. Cei câțiva Louisi pe care-i luaseră cu ei în ajun, când plecaseră spre Versailles, le fuseseră confiscați de către soldații din postul de pază, care și-i împărțiseră între ei.

— Ei bine! interveni procurorul, văzând că tinerii nu scoteau nici o vorbă, la ce tarif doriți să fiți încadrați?

— La cel în care vă va plăcea să ne includeți, răspuse Romuald care, printr-o scurtă privire, se consultase cu Henri.

— A! ne lăsați nouă alegerea?

— Pe deplin, replică marchizul, dat fiind că, neavând nici un ban asupra noastră și neștiind cum ne-am putea achita cheltuielile, nu ne recunoaștem dreptul de a indica un tarif.

— Înțeleg: spre a vă păstra incognito-ul, deși buzunarele vă sunt văduvite de numerar, nu vreți să faceți apel nici la punga rudelor, nici la cea a prietenilor dumneavoastră.

— Precum spuneți.

— Bine, bine, ne este indiferent. Casa închisorii Châtelet nu va pierde prin asta nici un ban. Când vi se va cunoaște familia, o vom face să achite cheltuielile rezultate din șederea dumneavoastră aici.

⁴ *Banieră*: unitate militară feudală. (n. red.)

⁵ *Sol*: monedă franceză, a douăzecea parte din veche livră. (n. red.)

⁶ *Denier*: veche monedă franceză, valorând cât a douăsprezecea parte dintr-un „sou“; (sou: denumire dată pe vremuri mai multor monede franceze, în general o monedă de cinci franci). (n. red.)